
Nechte mě odejít

Tady je Gordon,“ ozval se muž na druhém konci strože. „Kdo volá?“

„Ehm, no... jmenuji se Caitlin a... ehm... viděla jsem v novinách váš inzerát,“ soukala jsem ze sevřeného hrdla.

„Aha,“ řekl. „A co v tom inzerátu stálo, Caitlin? Pamatuješ si to?“

„Že hledáte modelky,“ hlesla jsem a připadala jsem si strašně hloupě, když jsem to vyslovila – nebyla jsem modelka a napadlo mě, že on to ví, i když mě nevidí.

„A ty chceš být modelkou, Caitlin?“ odpověděl.

„No... myslím, že chci,“

„Myslíš?“

„Totiž... hledám práci na částečný úvazek“

„Jen částečný?“

„Ano,“ řekla jsem rychle. „Jenom na částečný úvazek, protože ještě chodím do školy.“

„No, ale teď nejsi ve škole, že ne?“ podotkl.

„Ne, ne, nejsem – čekám, až mě přijmou do nové. Proto potřebuji práci, ale zůstala bych v zaměstnání i potom... Třeba o víkendech?“ přemítala jsem nahlas a usilovně doufala, že on si nebude myslet, že jsem jen hloupá holka.

Gordon se na chvíli odmlčel. Co když ho napadlo, že práci neberu dost vážně – zpackala jsem to?

„Kolik je ti let?“ zeptal se.

„Čtrnáct,“ šeptla jsem. Přišlo mi lepší říct pravdu, protože by to stejně poznal, jakmile by mě uviděl, ale věděla jsem, že mluvím jako dítě.

„Čtrnáct,“ opakoval. „A teď zrovna nejsi ve škole – tak kde jsi?“

„Doma. Obvolávám lidi, abych sehnala zaměstnání.“

„Doma ... a sama?“ zjišťoval.

Řekla jsem, že ano, a měla jsem dojem, že ta práce mi už definitivně uniká mezi prsty. Jako kdyby mluvil blbeček, retardované *dítě*.

„Víš co, Caitlin? Možná mám práci přesně pro tebe – totiž, pokud jsi ten správný druh dívky. Obstarávám modelky pro velmi uznávané katalogy, žádný brak, ale nejdřív se musím přesvědčit, že jsi ta, kterou potřebujeme. Ovšem je tady problém.“ Srdce mi kleslo. „Existuje strašná spousta dívek, které by tohle rády dělaly – proto tě potřebuji vidět velmi brzy. Půjde to? Můžeme se sejít?“

Jako by mi hodil záchranný pás. Neměla jsem nic na práci a bylo teprve dopoledne, takže jsem se s ním mohla setkat ihned – a tak vlastně získat náskok před ostatními děvčaty.

„Můžu se s vámi sejít ještě dnes.“

„Perfektní,“ řekl. „Poslyš, když už jsi doma, co kdybych se zastavil?“

A to je všechno. Dohodli jsme se.

Dala jsem mu adresu a přišel během hodiny.

Kež bych mohla vrátit čas a zeptat se sama sebe, toho dítěte, co si pro všechno na světě myslelo?

Gordon přece nebyl ani moc rafinovaný... Katalogy! Nejdřív zjistil, že jsem doma sama... a ještě víc se o mě začal zajímat, když jsem mu řekla, kolik mi je. A zastaví se skoro okamžitě. Nemohl mluvit jasněji.

Nijak jsem se na jeho návštěvu nepřipravovala, protože to stejně nešlo – nevlastnila jsem ani make-up, věčně jsem chodila v džínách a tričku, takže jsem neměla nic dospělého, do čeho bych se mohla převléct. Byla jsem jenom nervózní – co si o mně pomyslí? Rozesměje se, až mě uvidí? A kde jsem vůbec sebrala tu drzost zavolat?

Pak jsem si zase představovala, jaké by to bylo, kdybych dostala práci. Jistě pořádná rána pro mého bratříčka, který mi pořád jen nadává! A ukázala bych lidem, že nejsem jenom hloupý teenager, který čeká, až zase nastoupí do školy... Cítila jsem se dokonale rozpolcená – na jedné straně blízko ner-

vovému zhroucení, na druhé straně jsem si už představovala, jak impozantní moje zaměstnání bude.

Než jsem se nadála, zazvonil zvonek a za mlčným sklem jsem spatřila Gordonův stín. Třásl se mi žaludek, ale když jsem otevřela dveře a uviděla čistého, upraveného třicátníka, udělalo se mi trochu líp. Trápilo mě jen to, že si pomyslí, že jsem příliš dětská a že ze mě tedy modelka nebude. Jenže já toužila vydělat si trochu peněz! Čím déle jsem zůstávala mimo školu, tím mň se mi tam chtělo zpátky – takže jsem zase zadoufala, že to třeba vyjde. Pak bych dokázala, že už jsem dospělá a umím vydělávat peníze.

Pozvala jsem Gordona dál. Posadil se na pohovku v našem obýváku, ale pořád se vrtěl: očividně mi chtěl něco říct – a já předpokládala, že hned jak mě uviděl, rozhodl se, že pro tu práci nejsem vhodná, protože jsem moc hubená a moc mladá.

„Máme problém, Caitlin,“ začal a já se – v očekávání nevyhnutelných výmluv – kousla do rtu. „Ta práce pro katalog, co jsem měl na mysli, nevyšla. Volali mi, zrovna než jsem odešel.“

Zklamalo mě to, ale nepřekvapilo Zkrátka jen další marný pokus.

„No, stejně vám děkuju,“ řekla jsem a začala vstávat. „Promiňte, že jste ztrácel čas. Já...“

„Počkej moment,“ přerušil mě. „Když není tohle, objeví se něco jiného, poptávka je pořád, o tom nepochybuj. Ale... víš, co by pomohlo? Co by ti dalo šanci?“

Zakroutila jsem hlavou. Jak bych to asi mohla vědět?

„No, měla bys v téhle hře náskok, kdybys už modeling dělala. Kdybys měla své portfolio, a tak dál – a vyznala se v tom. Chceš to zkusit?“

„Určitě!“ hlesla jsem, i když jsem moc nevěřila, že mám naději. „Co musím udělat?“

„Jedná se o předvádění osobního půvabu modelky...“

Předvádění osobního půvabu?

To znělo báječně – pokud by mi s tím Gordon pomohl. Totiž, kdyby mi ukázal, jak se před tím předváděním půvabu nalíčit... nebo by mě představil někomu, kdo by mě to naučil!

Jistě zná nějakou šikovnou starší dívku, nebo má partnerku, která by mě poučila o tajemstvích rtěnky a očních stínů. V tomhle jsem dokonale plavala.

„Jsi si jistá?“ zeptal se.

„Ano, vím to naprosto určitě.“

„Jenže to má háček...“

„Já vím – ale to můžu změnit,“ vyhrkla jsem.

„Co můžeš změnit?“ zeptal se, viditelně zmatený.

„Naučím se to, naučím se být půvabná... Já vím, že vypadám jako hloupé dítě, ale chci se změnit, a opravdu to dokážu! Až se nalíčím...“

Zíral na mě. „O tohle nejde. Není to o líčení, ale o tom, že jsi moc mladá, Caitlin. Musí ti být osmnáct.“

Protáhla jsem obličej. S tímhle se nedalo nic dělat. Myslela jsem, že by „háček“ vyřešila rychlá cesta po obchodech a nákup kosmetiky, ovšem nemohla jsem přes noc zestárnout o čtyři roky.

„Řešení ale existuje,“ řekl Gordon. „Totiž, jestli to opravdu chceš udělat. V dnešní době je těžké vyznat se v děvčatech, ale jestli jsi ochotná podepsat formulář, že je ti osmnáct... kdo by o tom pak pochyboval?“

„Já to udělám!“

Okamžitě jsem souhlasila.

Jestli mezi mnou a nádhernou budoucí verzí Caitlin stál jenom podpis, neměla jsem vůbec pochybnosti.

Ale pořád jsem nevěděla, oč jde. Netušila jsem, co znamená „předvádění osobního půvabu“. Myslela jsem, že mě Gordon třeba oblékne do krásných šatů – kdyby dokázal, abych vypadala na osmnáct, tak by to pomohlo, ne? Taky by mi to získalo pozornost rodičů a přimělo lidi, aby se na mě dívali jinak, a ani bych nemusela chodit do školy. Vážně, kdyby mi pomohl, abych vypadala starší, mohla bych nakonec dostat jedno z těch jiných zaměstnání, které jsem chtěla. Dokonalé řešení!

„Tak začneme,“ ozval se Gordon. „Nikdo nás tady nevyruší, že?“

Řekla jsem, že bratr Sam je ve škole a rodiče v práci – máme tedy celý zbytek dne, pokud je třeba.

Gordon si nejspíš pomyslel, že přišly Vánoce, a to hned několikrát za sebou. Stála před ním nevinná, neohrabaná holčička, tak trochu napůl kluk (vždyť já dokonce ani nevlastnila sukni!), dům byl prázdný... Co víc si mohl přát? On přece vůbec nestál o to, abych vypadala dospěle!

Nikdy mi nedal podepsat ten formulář.

* * *

V duchu ho vidím v tu chvíli, kdy seděl naproti mně. A nenávidím ho – nenávidím Gordona víc než kohokoliv jiného na světě, protože on všechno začal. Vidím ho, jak sedí na naší pohovce, v našem obýváku... Docela hezký muž, myslím, měl bledou pleť a světlé, nagelované vlasy, čistě voněl a oblékl si elegantní proužkovanou košili, ale jakmile se hovor otočil k takzvanému „předvádění osobního půvabu“, něco mě na něm zneklidňovalo.

„Uděláme pár normálních snímků tady na gauči,“ začal a dneska si myslím, že slovo „normální“ mě poprvé přinutilo zamyslet se. *Když začínáme s „normálním,“ co přijde potom?*

Ta myšlenka mi prolétla hlavou spíš podvědomě, možná proto, že trochu posouval hranice... Aby viděl mou reakci?

„Zatáhni záclony,“ řekl. Žádné „prosím,“ nic jemného, prostě jen příkaz. Velmi rychle se všechno změnilo.

Měla jsem už mít trochu podezření. Se zataženými záclonami místnost hodně potemněla, čili na focení nic moc. A on nepoužil blesk, takže jasně, šlo jenom o trik. Ty fotky jsem nikdy neviděla – asi cvakal jen tak naprázdno. Byl neuvěřitelně věcný, utrhoval se na mě i při úplně obyčejných pozicích, jako kdyby ho celá věc moc nezajímala.

Ale netrvalo dlouho a navrhl, abychom pokročili dál.

„Potřebujeme jiné prostředí, Caitlin,“ prohlásil a uložil foťák do tašky. Ani nečekal na mou odpověď, už rozhodl. „Je tady ještě jiná místnost, co by se dala použít? Vlastně, když o tom tak přemýšlím, pojďme do tvého pokoje.“

Já v duchu záúpěla. *Kruci!* Můj pokojík byl strašně dětský – plný plyšových medvídků a plakátů se zvířaty. Kdybych to Gordonovi řekla, asi by se mu to moc zamlouvalo, ale já si to nechala pro sebe. Napadlo mě něco jiného – vzala jsem ho do ložnice rodičů, protože ta byla zařízená v dospělém stylu.

Gordon nic nenamítal, prostě se usadil na kraji postele a opět vytáhl fotoaparát.

„Tak fajn,“ řekl. „Začneme.“

Šlo to postupně.

Vím, že to, co se potom stalo, nikoho moc nepřekvapí, ale i tak mě zahanbuje to napsat. Gordon mě přiměl, abych se začala svlékat.

„Sundej si tričko,“ řekl, jako by šlo o nejpřirozenější věc na světě, ale já se vyděsila. Byla jsem stydlivá a úplně cizí člověk mi nařizuje, abych si

stáhla tričko? Jenže jsem poslechla. Udělala jsem všechno, co mi Gordon přikázal, protože jsem se octla sama v domě s vysokým, dospělým mužem, s nímž jsem se necítila příjemně, a co hůř, teď jsme se přesunuli do ložnice rodičů... a on mě fotil. Vlastně šílené! Fotil mě bez trička. MĚ!

Vím, že to zní hloupě, ale vzpomínám si, že zatímco fotoaparát cvakal, říkala jsem si: *Ať už to skončí a on odejde*. Ale pomyšlení, že nakonec odejde, už mě neuklidnilo – bude mít fotografie, kde jsem nahoře bez.

Proč jsem ho prostě nepožádala, aby vypadl? No, jak říkám, bála jsem se ho, byl to kus chlapa. Děsila mě jeho výška a samotná jeho přítomnost, a on se choval sebevědomě.

Nejdřív jsem stála s obnaženým hrudníkem, potom mi řekl, abych si vlezla na postel. A já poslechla... On vytáhl z tašky pár samodržících punčoch a hodil je po mně. Nic takového jsem ještě neviděla – moje matka tohle zrovna nenosila.

„Navlékni si je,“ zavrčel.

Já vstala a šla do koupelny, ale nevěděla jsem, jak se navlékají. Nakonec jsem na to přišla a celá rozpačitá jsem se vrátila do ložnice. Připadala jsem si jako blbeček a *vypadala* jsem jako blbeček.

Gordon si to zřejmě nemyslel. Příkývl, udělal pár dalších snímků a vypálil: „Sundej si všechno.“

Pořád jsem měla kalhotky, ale přece si nepředstavoval, že si je stáhnou, ne? Jenže jo, představoval. Obracel se mi žaludek a proklínala jsem se... Přitom jsem pořád věřila, že fotky jsou pro nějaké portfolio, které mi poskytne výhodu, až přijde ta práce pro katalog.

Opravu nevím, co všechno mi táhlo hlavou, ale myslím, že jsem jela na autopilota, že instinkt přežít mě přiměl dělat všechno, oč Gordon požádal, protože jsem věděla, že kdyby chtěl, může mi ublížit. Na nic jsem se tedy neptala, byla jsem tichá a poddajná, dělala jsem, co mi řekl, a cítila jsem skoro vděčnost za to, že se mě nedotýká.

Ale po chvíli – nevím, za jak dlouho, nemám z toho dne žádný pojem o čase – jsme oba slyšeli, že se otevřely hlavní dveře, vzápětí se s prasknutím zavřely, pak se ozvaly hlasy a kroky směřující do kuchyně: Sam přišel domů na oběd, zřejmě s kamarády.

Seskočila jsem z postele a vystrčila hlavu na chodbu.

„Nechoď nahoru, Same. Nechoď sem nahoru,“ zaječela jsem. „Právě jdu z koupelny!“

„Sklapni,“ houkl bratr. „Jako kdybych tě chtěl vidět!“

Musím přimět Gordona, aby zůstal zticha, pomyslela jsem si, a hned jak Sam zase odejde do školy, tak se Gordona zbavím. Udělala jsem strašnou, opravdu strašnou chybu, ale brzy všechno skončí.

Byla jsem naivnější, než jsem si uvědomovala.

Když jsem zavřela dveře a otočila se, Gordon se už svlékal. Stál u postele a klidně ze sebe shazoval šaty, až zůstal nahý.

Nikdy předtím jsem neviděla nahého muže. Šokovalo mě to.